

La precarietat i la política

La precarietat és el nostre pa de cada dia i ho és amb més crueta ara a causa de la crisi: cal recordar, però, que ja era una condició laboral més per a milers de treballadors abans del 2007. Una precarietat laboral agreujada encara més, sens dubte, entre les dones, condemnades a cobrar en negre com a cuidadores o com a dones de la neteja. I entre immigrants, joves —emigres o treballes?—, jubilats i desocupats de més de 50 o 45 anys ja és lamentablement endèmica. Bona part de la plantilla de l'antiga empresa Indox té més de 45 anys! La precarietat s'ha estès a alguns habitatges, a la qualitat del menjar que ens podem permetre o a l'ús de l'energia a les llars. Però la precarietat no s'instal·la perquè sí, sense raó, sinó que respon a qui beneficia: la patronal, els oligopolis de l'energia, la banca, la classe política, les estructures del regne d'Espanya i la sobirania econòmica que no tenim, en part, gràcies a l'euro. Una sobirania malvenuda a la Unió Europea, el Banc Central Europeu i el Banc Mundial. Tots sabem que són organismes més que democràtics i transparents. Bé, almenys amb la UE ens deixen votar cada cinc anys. Que la Constitució Europea no surt aprovada a les urnes? Cap problema: aprovem el Tractat de Lisboa.

En l'àmbit municipal m'adono que, com que no hi ha propostes polítiques reals —que vagin a l'arrel dels problemes; o sigui, radicals—, sols es pretén cridar l'atenció de la gent i caure en gràcia. A Mollerussa, per exemple: uns cartells d'ICV de fa pocs mesos convocaven una assemblea oberta parodiant els cartells del «We Can Do It» i «I Want You» nord-americans. O el cas d'ERC, que presenta el candidat local amb uns quants cartells, un dels quals diu: «Jo sóc l'Engelbert. Explica'm com vols la *#NovaMollerussa*». Segurament bona intenció de gent de base de partits que no són del règim, però idees gastades. I un error greu: hem d'apostar les nostres confiançaes a un messiès local? Jo crec que no. Han de ser projectes col·lectius, i ha de ser així perquè per canviar les coses d'arrel cal la implicació honesta de moltes persones, a més de tenir molt clar a qui beneficien les nostres precarietats.

Carlos Vílchez - Membre de la CUP de Tàrraga